

Publicerad 2020-04-25 12:20 av smultronbergen

Text om tillvaron

Jag ser ut över de brydda huvuden

som skär genom de folkmassor som

nu synes som öar av mossar. Jag läser

debattartiklar mellan drömmarna,

de som är simpla, så intima att skulle

dess sanning presenteras naivt och

rakt så är jag rädd att jag döms- förmodar

hårt. Därför väntar jag. Låter mina sämsta

sidor blåsa förbi lika förbryllande som jag

föreställer mig den ovissa framtiden. Jag

har ärligt talat förespråkat både lock down

och folkimmunitet inom loppet av sex veckor.

Det sistnämnda dock i början av pandemin.

Ni kanske är som jag. Rädd för döden. Jag

så rädd att jag i perioder varje kväll undrar

om jag vaknar imorgon. Civil-19 hjälper mig

på så vis. Det enda fokuset på andningen

bidrar till att ångesten enbart har ett konstaterande.

ja eller nej till en mild eller svårartad hosta.

När jag blev mamma föreställde jag mig de två

första åren hur min dotter skulle överleva med ett lik
i sängen. Trots det gick jag varje morgon till mitt arbete
och behandlade ångest. Livet är en prick utan återvändo
och trots det tänkte jag på kärleken. Den jag förlorade och
den jag en dag vann 2001 och förlorade 2004. Den vars verkan
lamslagit mer än vad covid-19 hitintills har gjort.

Jag tänker mig tillvaron. Drar in dess betydelse som om det
innerst inne i mig finns ett område som är så lik covid att
världen äntligen har blivit min. En av mina patienter tänkte
inte alls på den då han i hela sitt unga liv kämpat med en tillvaro
med fel kön. Covid berör ingen del av hans celler. I kommande
veckan ska han äntligen ringa till den där utredningsenheten
på Karolinska som han sedan han började hos mig har
skjutit på i snart två år.

Min text sluter sig om mig likt dokumentären man äntligen
kan skriva. Det finns människor likt jag som upplevt långa
stråk av liv i någon slags likhet med karantän. Vi är nog
många. I deras ögon möter jag en innerlighet det går att vidröra.

den är utan Klass men inte fri från den. Magnus

Västerbrons artikel i DN dag är ett försök att förstå
historiens förhållande till dagens liv i isolation. Min

njutning immar sikten. Fukten över linsen breder ut
sig och hjärtats pumpande tar över. Någon beskriver
oss och mig. Någon sätter ord på oss stackare som
flydde samtiden för att några av oss fastnade rätt in
i det allt för många tar för givet. Gemenskap.

min tumme trycket sig mot fönstret och i ren galenskap
ritar jag med tydlig frenesi Frihet över kökets ruta.
Utsikten mellan det suddiga synes som teater.
Vilken ifrån Mälaren glöder som nyförälskelsen i den
unga man jag skrev om tidigare. Den formligen bär mig
över den fuktiga hed jag länge önskat att bestiga.